

دارو از دکتر شفا از خدا

من گفتم: «آماده‌ام».
بابا گفت: «پس داروهای مامان بزرگ را فراموش
نکنی. او دوست دارد آن‌ها را از دست نوه‌اش بگیرد.»
خندیدم و گفتم: «می‌دانم، برای این که دستم را
بگیرد و دیگر رها نکند.»

بابا گفت: «از بس نوه‌اش را دوست دارد.»
گفتم: «من هم مامان بزرگ را خیلی دوست دارم.»
بابا گفت: «راستی، کنار داروها، نسخه‌ی دکتر هم
هست. آن را فراموش نکنی. من جلوی در منتظر
می‌مانم. مامان را هم صدا کن و با هم بیایید.»
داروها و نسخه را برداشتم. می‌خواستم ببینم
چیزی از نسخه سر درمی‌آورم یا نه. بالاتر از نام
دکتر، چیزی نوشته بود که نفهمیدم چیست.

● مهدی معینی

● تصویرگر: مرضیه صادقی

احوالپرسی گفت: «مدتی نبودید.»
 راننده گفت: «ماشینم خراب بود. تعمیر کارها درستش
 می کردند و دوباره خراب می شد. بالاخره آن را به
 شرکت سازنده اش بردم تا درست شد.»
 ناگهان مامان دستم را فشار داد و گفت: «جوابت
 را گرفتی؟»
 عجیب بود. آقای راننده نمی دانست که من از
 مامان چه پرسیده بودم؛ اما انگار داشت جواب من
 را می داد.
 مامان گفت: «آن کسی می تواند همه ی مشکلات
 ما را حل کند، که ما را آفریده است.»
 باید این ها را برای مادر بزرگ تعریف کنم.

پس به مامان گفتم: «بیا دیگر، بابا منتظر است.» بعد
 پرسیدم: «این نوشته ی بالای نسخه چیست؟»
 مامان نگاهی کرد و گفت: «هوالمشافی.»
 گفتم: «یعنی چه؟»
 مامان گفت: «یعنی شفا دهنده خداست.»
 گفتم: «خب، پس دکتر چه کار می کند؟»
 مامان لبخندی زد و گفت: «دکتر، معاینه می کند
 و دارو می دهد.»
 گفتم: «پس خدا چه می کند؟»
 مامان گفت: «خداوند هم شفا می دهد.»
 جلوی در، سوار ماشینیی که بابا خبر کرده بود،
 شدیم. بابا راننده را می شناخت. بعد از سلام و

